

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 235-236. szám

2012. július-augusztus

Út épül lélektől lélekig

Interjú Süveges Gergővel

Süveges Gergőt jó ideje már nem csak a televízió képernyőjéről ismerheti a magyar közönség. Négy éve jelent meg Apa-kép-írás című könyve, amely rengeteg derűvel és szeretettel mutatta be az akkor még „csak” háromgyermekes család mindennapjait. Idén kezünkbe vehettük a folytatást is: az Apaszem az időközben Andrissal kibővült családról ad őszinte képet. A szülői jelenlétről, hitről, odafigyelésről és a minőségi időről beszélgettünk Süveges Gergővel.

- Önnek milyen volt az apaképe?

- Nagyon sokat köszönhetek édesapámnak, aki humán irányba terelt engem. Sokat olvasott, mesélt nekünk édesanyámmal együtt. Ő egyébként sokat dolgozott, és időnként hiányzott, hogy szorosabb kapcsolatunk legyen egymással.

- Tudatosan döntött úgy, hogy amennyit csak ideje enged, jelen lesz a gyermekei életében?

- Mint annyi minden más, ez sem megy magától. Az idő sajnos olyan, hogy azt mindig szakítani kell. Magától nem szakad. Tudatos tervezés nélkül pedig elillan, mint a kámfor.

- Sok esetben a „szülő” kifejezés mintha csak az anyukákra vonatkozna, míg az apukák gyakran elsősorban mint férjek és családfenntartók vesznek részt a család életében. Mi lehet ennek az oka?

- Egyrészt valószínűleg hat ránk a régi beidegződés, a patriarchális családfelfogás. Másrészt magam körül is azt látom, hogy sok édesapa kénytelen az ideje és az energiái nagy részét a munkájára fordítani. Minden család és minden élethelyzet más. Az én felelősségem az, hogy a saját feleségem és a saját gyerekeink ne szenvedjenek férj- és apahiányban. A házasságunk is és a gyerekeink is közös ügyünk a feleségemmel: számomra természetes, hogy kiveszem a részemet a közös felada-

tokból.

- Sok szülőpár automatikusan elkezd ismételni azokat a sémákat, amelyeket otthonról hoznak.

- Biztos, hogy vannak magunkkal hozott minták. Jók is, rosszak is. Ha felismerünk egyet-egyét, jól megnézzük, megforgatjuk, és eldöntjük, akarjuk-e vagy sem továbbéltetni. Aztán persze vagy sikerül, vagy nem, de legalább nem kizárólag az ösztöneinkre bízunk magunkat. A legfontosabb célunk, hogy megőrizzük a házasságunkat. A gyerekekkel való viszonyunkat is újra és újra átgondoljuk, nem „ahogy esik, úgy puffan” építjük a családukat, hanem sok munkával és tudatossággal.

- A hitében és értékrendjében ennyire szilárd családból származó gyerekek példaként állhatnak kortársaik előtt. Észreveszik a más háttérrel rendelkező gyerekek ezt a különbséget?

- Borka, a legidősebb gyermekünk most kilencéves, Marci hét. Nem hiszem, hogy példaként kellene állniuk bárki előtt. Ők maguk is formálódnak még. Az a helyzet, hogy valójában burokból élünk és a gyerekeink is burokból nevelődnek: a barátaink hasonló gondolkodásúak, mint mi, a gyerekek katolikus iskolába és óvodába járnak, tehát ez az értékrend mindenhol megjelenik az életükben. Persze azért sokféle hatás éri őket. És talán az sem teljesen igaz, hogy a számítógép megöli a személyes kapcsolatokat. Ha például a nagylányomnak meglepetésként küldök e-mailen egy érdekes írást vagy videót, az még erősíti is a közöttünk lévő szeretetkötéléket.

- Hogyan lehet egy gyermek nevelésében megtalálni azt az egyensúlyt, hogy a szülők engedjenek is teret a gyerekek saját személyiségének, akaratának, véleményének, de alapvető dolgokban következetesek lehessenek úgy, hogy azt a gyerekek is tiszteletben tartásuk?

- Ami nem hit és erkölcs kérdése, abba igyekszünk csak nagyon óvatosan beleszólni. Abban, hogy hogyan kötik fel a hajukat, vagy milyen pólót húznak a nadrágjukhoz, nagy szabadságuk van. De a lényeg az, hogy minden témáról próbálunk nagyon

sokat beszélgetni velük. Meghallgatni őket, kikérni a véleményüket, komolyan venni az érzéseiket, higgadtan elmondani a saját érzéseinket; egyszóval megismerni őket és megszólíthatónak megtartani magunkat. Nem cáfolhatatlan diktátumokat tesszünk közzé, hanem beszélgetünk, érvelünk, vitázzunk, és nem erőből viszünk át döntéseket. Nincs is rá szükség: ha folyamatos közöttünk a párbeszéd, ha mernek kérdezni és merik elmondani a véleményüket, akkor tiltásokra és diktátumokra sincs szükség.

- *Vallásosan nevelik a gyerekeket és Önök is vallásos családból származnak. Hogy látja, könnyebb azoknak a gyerekeknek, akik eleve vallásos családba születnek?*

- Nem tudom, mert nem tudom mindkettőt kipróbálni. Én a vallásomat gyerekkoromban kaptam, a hitemet jóval később egy közösségben. Egy kisgyerekeknek még csak a vallásgyakorlatot lehet átadni, de hogy érett, felnőtt hite legyen, az már az ő küzdelme. Van, aki azt mondja, könnyebb annak, aki felnőttként tér meg. Mások a gyerekkor pótolhatatlan, érzékeny idejét tartják fontosnak. Egy biztos: senki nem spórolhatja meg a saját döntését, a saját küzdelmét. Hiszen ezt a döntést felnőtt fejjel újra és újra meg kell hozni.

- *Mit tanult Ön a feleségétől és mit tanított Ön neki a házasságuk során?*

- Azt hiszem, a feleségem a minőségi idő fontosságát tanította meg nekem, és azt, hogy a házasság és a gyereknevelés folyamatos odafigyelést és ön-reflexiót igényel. Én pedig neki talán könnyedséget tudtam átadni, talán mellettem abba az irányba tudott változni, hogy nem kell mindent kicentizni és pontosan megtervezni, hanem teret engedhetünk a spontán történéseknek is. Néha. Egy kicsit.

- *Mi az a legnagyobb elismerés, amit kaphat a gyerekeitől?*

- Aminek most a legjobban örülök, ha őszintén beszélgetünk egymással, ha ők is megnyílnak és én is megnyílok, ha az érzéseinkről, érzelmeinkről beszélünk. Vagyis ha valóban találkozunk egymással: út épül lélektől lélekig.

- *Mik azok a hibák, amik rossz irányba vihetnek egy házasságot?*

- Elsősorban az, ha azt hisszük, a házasság megy magától. Nem megy magától. Nap mint nap dolgozni kell azért, hogy a kapcsolat élő maradjon. Olyan világban élünk, amelyben ami nem működik, azt kidobjuk és eszünkbe sem jut megjavítani. Egy házasság csak akkor fog működni, ha hajlandóak vagyunk javítani azon, ami romlófélben van. Folyamatosan kapcsolatban kell maradnunk egymással. Ha csak a gyerekeken, ügyeken, bevásárlólistán keresztül kapcsolódunk egymáshoz, akkor pillanatok alatt elveszítjük egymást. És

van még valami: hiszem azt, hogy a házasságunkat nem ketten kötöttük, hanem Istennel együtt. Csak a saját erőmben bízva hogyan mondhatnám, hogy amíg élek, szeretni fogom a házastársamat? Ezt csak Istenbe kapaszkodva merem kimondani.

- *Vannak olyan barátai, akik tanulnak az Önök példájából, akiknek erőt adhat, utat mutathat az Önök házassága?*

- Mi vagyunk azok, akik sokat tanulunk a barátainktól. És reméljük, hogy kölcsönösen támogatni, segíteni tudjuk egymást. Tágabb körökben, előadásokon is szívesen elmondjuk a tapasztalatainkat – azzal a megszorítással, hogy tudjuk, minden személy, minden kapcsolat másként működik. Nincs tuti recept. Irányok és viszonyulások vannak, de a gyakorlat mindenkinek a saját küzdelme. A remény üzenetét viszont örömmel hirdetjük: bár még csak tizenkét éve vagyunk házасok, úgy tapasztaljuk, hogy mindig van feljebb. A harmónia megőrizhető és szüntelenül fejleszthető.

(*Gyarmati Orsolya - [Családháló](#) - 2012.május 15.*)

Emlékezés

Július 31-én egy sír köré gyülekeztünk, Csoma Éva testvérem búcsúztatására.

Gondolataim visszapörögtek sok-sok évvel korábbra. 4 hívő lány ült egy csapatban az erzsébeti polgári iskola padjaiban: Tukacs Margit, Győri Olga, Csoma Éva és én, Hegedűs Irén. Szerettük egymást és szerettük az Úr Jézust. Szerettük, hisz Ő is szeretett bennünket. Nem az iskola, hanem a gyülekezet kötött össze minket: vasárnapi iskola, lánykör, idősek és betegek rendszeres látogatása, ami számunkra is sok áldást jelentett. S hogy az Úr Jézus mennyire figyelt ránk, bizonyítja, hogy elhívott gyermekei közé. 1945-ben együtt merítkeztünk be. Ez az emlék melengeti a szívemet.

A négy lány közül Margit külföldre távozott, a kapcsolatunk megszakadt. Ketten: Olga és Évike most az örök hazában, az angyalok karában énekel. És én még itt vagyok. Szívem szorongatja a kérdés: miért? ...Mért szeret engem úgy...? Tudom azért, mert még tartogat feladatot számomra Istenem. És még van számomra kegyelemidő. Ez alatt az idő alatt kell komolyan átgondolnom és bevallanom Neki, mit tettem, amit nem kellett volna és mit nem tettem, amit kellett volna tennem.

Az idő rohan, de ez az idő KEGYELEMIDŐ!
Segíts Uram, hogy jól használjam fel!

65. ZSOLTÁR

A karmesternek: Dávid zsoltáréneke.

Téged illet a dicséret, ó Isten, a Sionon! Neked teljesítik a fogadalmakat.

Te hallgatod meg az imádságot, hozzád fordul minden ember.

Erőt vettek rajtunk a bűnök, de te megbocsátod vétkeinket.

Boldog, akit kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék. Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!

Félelmet keltve, de igazságosan válaszolsz nekünk, szabadító Istenünk! Benned bízunk mindenki a föld széléig és a messzi tengereken, aki hegyeket hoztál létre erőddel, és hatalmat öltöttél magadra,

lecsillapítottad a tengerek zúgását, hullámaik zúgását, a nemzetek háborgását.

Ezért félnek jeleidtől még a föld határain lakók is. Kelet és nyugat tájait ujjongásra indítod.

Gondoskodsz a földről, megöntözöd, nagyon meggazdagítod, Isten patakja tele van vízzel. Gabonával látod el az embereket, így gondoskodsz a földről.

Barázdáit megitatod, göröngyeit elegyengeted, záporosóval porhanyítod, növényzetét megáldod.

Megkoronázod az évet javaiddal, és nyomaidon bőség fakad.

Legelőik sarjadnak a pusztán, ujjongás övezi a halmokat.

Nyájak lepik el a legelőket, a völgyeket gabona borítja, ujjonganak és énekelnek.

IMÁDKOZZUNK NYÁRI ÁLDÁSOKÉRT!

Ebben a zsoltárban a 10. verstől néhány tollvonással kirajzolódik a kánaáni nyár természeti képe. Halljuk, amint csörgedezik a patakokban a zápor vize; látjuk, ahogy növekszik kert és mező növényzete; szinte érezzük a tűző nap melegét, szemünk előtt érlelődik a termés. Isten „javakkal koronázza meg” a gazdasági évet. A javak, a táj szépsége, a környezet varázsa még nem minden. A beteg embert nem gyógyítja a virágillat, a bűnöst nem mossa tisztára a záporosó. Bajainktól, gondjainktól pihenni sem tudunk. Hiányérzetünk a „tele kamra, tele pince” falain túli dolgokra is kiterjed. Kár, hogy sok ember nem számol az anyagi tényezők köreit meghaladó valóságokkal! Ezért lelke a gazdagodó környezetben is csak senyved, ő pedig

boldogtalanabbnak érzi magát a koldusnál. A szép nyár lázba hozza az embereket. Zsúfolódik a forgalom, szinte az egész világ útra kel, hogy valahol, távoli tájakon találja meg felüdülését. Onnan szeretné hazavinni az év többi hónapjaira is elegendő élmények gazdagságát. Hajszoltan veti magát a pihenésbe. Hajolj le egy csendes hajnalon az első harmatos fűszálhoz, és Isten ragyogó nagyságát felismerve megtalálod, amit addig hiába kerestél: a boldogságot, a nyugalmat és a felüdülést. Az idegen szépség helyett megtalálod az otthon szépségét. A száguldó rohanás helyett a megfontoltan megtett lépés nagyszerűségét. E nyár áldása karnyújtásnyira van előtted! Semmi másra nincs szükséged, csak egy elmélyült pillanatra Istennel. Egy igazi testvéri közösségre. Egy meghitt imaközösség, egy szépen szárnyaló ének kitarja előtted a mennyei Kánaán mindennél szélesebb látóhatárát.

(Dr. Szebeni Olivér – forrás: *Imádkozzunk*)

Modern farizeus- vámszedő sztori

Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik fiatal, a másik idős. A fiatal megállt, és így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: életunt, panaszkodó, vagy mint ez az idős is: csak megszokottságból imádkozó, kákán is csomót kereső. Új énekekkel dicsérlek nap mint nap, elmegyek minden konfira. Az idős pedig térdre borulva, szinte magába roskadva így szólt: Istenem, elfáradtam a hitharcban, légy irgalmas hozzám. Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.

Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik idős, a másik fiatal. Az idős meghajtott a fejét, és így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: könnyelmű, vagy mint ez a fiatal is: pillanatszerű hangulatok mozgatta, a gyülekezeti élet rendjét nem ismerő. Egész életemben tiszteltem nevedet, naponta imádkozom gyermekeimért és unokáimért. A fiatal pedig az előtérben állva, még hátul sem akart leülni, hanem csendben így szólt: Isten, látod, milyen üres nélküled az életem, légy irgalmas hozzám. Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.

Két ember ment fel a templomba imádkozni: az

egyik karizmatikus, a másik konzervatív. A karizmatikus felemelte kezét, és így imádkozott: Isten, dicsőítelek téged, hogy nem vagyok olyan, mint a többiek: Szentlelked kenete, áldásod nélküli, látogatás hívő, vagy mint ez a konzervatív is. Bőjtölök, éjszakákon át imádkozom, naponta bizonyoságot teszek az embereknek. A konzervatív pedig távol állva, még fejét sem akarta felemelni, így szólt: - Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!- Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.

Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik konzervatív, a másik karizmatikus. A konzervatív kezét összekulcsolva megállt, és így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: érzelmektől hajtott, csak szájjal dicséretet mondó, újdonságokat hajhászó, vagy mint ez a karizmatikus is. Ismerem igédet, a Baptista hitvallást, segítem a rászorulókat. A karizmatikus pedig távol állva, könnyes szemmel így szólt: Isten, megérintettél, és most egész életem átforgató munkádra vár. Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.

Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik presbiter, a másik vállalkozó. A presbiter időben érkezett és csendben így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: a vasárnapot ágyban töltő, megbízhatatlan, vagy mint ez a vállalkozó is. Szolgállok neked, látogatom az időseket, néped gondja-baja a vállamon. A vállalkozó pedig megkésve és fáradtan, fejét a padra hajtva így szólt: Isten, szétfolynak dolgaim, légy irgalmas hozzám. Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.

Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik vállalkozó, a másik presbiter. A vállalkozó megkereste helyét, és így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: akiknek csak beszédben áll Isten országa, az élet sűrűjében tapasztalatlan, vagy mint ez a lelkipásztor/presbiter is. Üzleti dolgaimat Igéd szerint végzem, és az én adományaimból épült ez az imaház. A lelkipásztor/presbiter pedig felment a szószékre, és csendben így szólt: Isten, nem vagyok méltó, hogy Igédet hirdessem, de fogadj el irgalmadból. Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki

pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.

Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik újonnan megtért, a másik régi hívő. Az újonnan megtért örömmel jött, és így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: boldogtalan, céltalan, vétkek között élő, vagy mint ez a régi hívő is. Megtértem, bementkeztem, Igéd naponta szól hozzám és irányt mutat. A régi hívő pedig szokásos lépteivel jött, és magában ezt az éneket dúdolta: - Üres kézzel menjek-é el, s álljak úgy az Úr előtt?- Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.

Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik régi hívő, a másik újonnan megtért. A régi hívő megállt, és így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: tékozló, Igéd mélységeit nem ismerő, vagy mint ez az újonnan megtért is. Próbára tetted nehéz időkben, és nem tagadtalak meg, megbecsülnek testvéreim is. Az újonnan megtért pedig a hátsó padban ült le, és szemét egyszerűen behunyva egy pillanatra így szólt: Isten, friss fogadalmaim a kísértések között pillanatok alatt szétporladtak, légy irgalmas hozzám. Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik. (-net-)

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntök mindenkit így a nyár közepén az ifjúság nevében. Ahogy mindenki életében a pihenéssel és a nyaralással telik ez az idő, a mi kis csapatunk életében sincs ez másképp. Ebben az időszakban nincsenek ifjúsági órák és mivel vasárnap reggelente közös imaóra van, elég ritkán találkozunk. Nem beszélve arról, hogy mindenki máskor nyaral, így a közös programokat és kirándulásokat is nehéz összeegyeztetni.

De Istennek semmi sem lehetetlen.

Ahogy kitört a nyári szünet – az ifjúságunk éppen itthon levő tagjai –, kenuzni indultunk a Tiszatóra. Június 30-án reggel korán találkoztunk az imaháznál és 7 órakor már 3 autóval száguldottunk úticélunk felé. Nem olyan sokára oda is értünk és a kenubérlést követően már a vízen gyönyörködhetünk a természetben. Rengeteg különleges madarat, növényt és vízi-bogarat láttunk. Izgalomban, és „csónak-beborulásban” sem volt hiány. A nagy meleg ellenére nagyon jól bírtuk az evezést, sok

folyadékot ittunk és jó sok naptejet elhasználtunk. Este értük vissza a táborhelyünkre. A többség az éjszakát is az egyik Tisza-tó parti kempingben töltötte. Nagyon nagy élmény volt a sátrazás, sokat beszélgettünk, nevettünk és menekültünk a szúnyogok elől, ugyanis annyi szúnyog volt főleg az étkezdék környékén, amennyit még sohasem látunk. Másnap reggel indultunk haza és az utunk szinte egyenesen az imaházba vezetett, hiszen a másnapi TV-felvételre tartottunk próbát. A délutáni istentiszteleten pedig Levente már egy gyors kis beszámolót is tartott a hétvégéről. Hálásak vagyunk Istennek, hogy megóvott minket ezen a kiránduláson és nagyon jó volt látni körülöttünk a gyönyörű természetet, ami az Ő keze nyomán jött létre.

Másnap július 2-án már kora délelőtt összegyűltünk az imaházban készülni a felvételre. A Magyar Televízió 2 darab 8 perces műsor összeállítására kért fel bennünket, aminek mi nagy örömmel tettünk eleget. Izgatottan teltek a felvétel előtti napok, hiszen nagy felelősség annak az eldöntése, hogy mi kerüljön be egy ilyen műsorba, mivel tudunk úgy szólni az emberekhez, hogy felhívjuk a figyelmet Istenre és megmutassuk, mennyire szeretjük Őt. A próba és a forgatás is nagyon jó hangulatban telt. Mind a két blokkban volt jelenet a Márk-drámából, egy ének, illetve 2 bizonyágtétel. A hőség ellenére, ami sok problémát okozott és még több türelmet igényelt, mindenki jó kedvvel és lelkesen vett részt ebben a számunkra eddig még nem ismert evangelizációban. Itt szeretnénk megköszönni János bácsinak és Ili néninek a hűsítő limonádét és a hőség csökkentése érdekében tett fáradozásukat. Jó érzés volt, hogy az ifjúságunk tagjain és vezetőin kívül a lelkipásztorunk és a gyülekezetvezetőnk is reggeltől estig velünk volt. Isten csodásan megáldotta az egész napunkat. Nagyon jó volt az Ő jelenlétében lenni és bemutatni, hogy mennyire jó a gyermekeiként élni és Őt dicsérni. Reméljük, hogy az üzenet célhoz ért és azok, akik látták a műsort, közelebb kerültek Istenhez és talán sok kis mag került most elhíntésre.

A nyáron még vár ránk egy nagy kaland, az ifjúsági nyaralás. Augusztus 22-26 között Perére utazunk elég nagy létszámmal. Kérjük a gyülekezetet imádkozzanak értünk, hogy épségben oda-, illetve hazaérkezessünk és áldott legyen az a pár nap, amit aktívan Istennel szeretnénk tölteni, hogy meghallhassuk az Ő üzenetét és még jobb gyermekeivé válhassunk és nem utolsó sorban azért, hogy az ifjúságunk még jobban összekovácsolódjon és erősebb lehessen. Kellemes pihenést és további szép nyarat kívánunk minden Testvérnek!

Debi

Mit írnál a lapra?

Egy napon az egyik amerikai iskolában azt kérte az osztálytól a tanár, hogy minden osztálytársuk nevét írják föl egy lapra úgy, hogy a nevek mellett maradjon egy kis üres hely. Gondolják meg, mi a legjobb, amit mondani tudnak a társaikról, és azt írják a nevek mellé. Egy teljes órába telt, mire mindenki elkészült és mielőtt elhagyták az osztálytermet, a lapot átadták a tanárnőnek. Hétvégén a tanár minden diák nevét fölírta egy papírlapra és mellé a kedves megjegyzéseket, amelyeket a tanulótársak írtak róla.

Hétfőn minden tanuló megkapta a listáját. Már kis idő múlva mindegyik nevetett. "Tényleg?" - hallatszott a suttogás. "Nem is tudtam, hogy én valakinek is jelentek valamit!" - és "Nem tudtam, hogy a többiek ennyire kedvelnek" - szölkáltak a megjegyzések.

Ezután senki nem emlegette többé a listát. A tanár nem tudta, hogy a diákok egymás közt, vagy esetleg a szüleikkel beszéltek-e róla, de nem is törődött vele. A feladat elérte a célját. A tanulók elégedettek voltak magukkal és a társaikkal.

Néhány évvel később az egyik fiú elesett a vietnámi háborúban, és a tanár elment a tanítványa temetésére. A templomot megtöltötte a sok barát. Egyik a másik után - akik szerették vagy ismerték a fiatal embert - odamentek a koporsóhoz és lerótták utolsó kegyeletüket. A tanár a sor végén lépett oda és imádkozott a koporsó mellett. Ahogyan ott állt, az egyik koporsóvivő katona megszólította: "Ön a matematika tanárnője volt Marknak?" Ő igent bólintott. Erre a fiú azt mondta: "Mark nagyon gyakran beszélt magáról." A temetés után összegyűltek Mark régi osztálytársai. Mark szülei is ott voltak és szemmel láthatóan alig várták, hogy beszélhessenek a tanárnővel. "Valamit szeretnénk mutatni" - mondta az apa és előhúzott egy pénztárcát a zsebéből. "Ezt találták, amikor a fiunk elesett. Úgy gondoltuk, Ön meg fogja ismerni." A pénztárcából előhúzott egy erősen gyűrött lapot, amelyet nyilván összeragasztottak, sokszor összehajtogattak és széthajtottak már. A tanár - anélkül, hogy odanézett volna - tudta, hogy ez egyike volt azoknak a lapoknak, amelyeken a kedves tulajdonságok álltak, amelyeket az osztálytársak írtak Markról. "Nagyon szeretnénk Önnek megköszönni, hogy ezt a feladatot adta az osztálynak" - mondta Mark anyja. "Amint látja, Mark nagyon megbecsülte." A többi régi tanítvány is összegyűlt a tanár körül. Charlie elmosolyodott és azt mondta: "Nekem is megvan még a listám. Az íróasztalom felső fiókjában őrzöm." Chuck felesége, pedig így szólt: "Chuck megkért, hogy a listát ragasszam be az es-

küvői albumba." "Az enyém is megvan még" - mondta Marilyn. "A naplómiban tartom". Ekkor Vicki, egy másik osztálytársuk a zsebnaptárát vette elő, és megmutatta a használatától megkopott és foszladozó listát a többieknek. "Mindig magamnál hordom" - mondta Vicki, és hozzátette: "Meg vagyok győződve, hogy mindnyájan megőriztük azt a listát."

Embertársainkkal való együttélésünkben gyakran elfeledkezünk arról, hogy minden élet véget ér egy napon és senki sem tudja, mikor jön el ez a nap. Ezért kellene megmondanunk azoknak az embereknek, akiket szeretünk, és akikért aggódunk, hogy fontosak a számunkra. Addig kell ezt megmondani, amíg nem késő. Ha nem teszed meg, elszalasztottál egy csodás lehetőséget, hogy valami kedveset és szépet tegyél.

(Adj helyet a jónak - 2012/63)

Gondoltál-e már arra, hogy milyen csodálatos a világ?

Mennyire egész és mennyire tökéletes minden, amit nem az ember alkotott?

Nézz meg egy virágot!

Nézd meg jól, milyen szép! Milyen szép és milyen tökéletes. Ember-művész nem alkotott még hozzá foghatót, csak másolt. Egy láthatatlan, nagy művész keze dolgozik körülötted.

Művész csak egy van ezen a világon, egyetlenegy, aki alkot. Napról-napra, percről-percre, mindig újat és mindig ugyanazt. Nézd a fát! Nézd a hegyet! Nézd meg a folyót vagy a tengert! És aztán gondolj a csillagokra! És akkor gondolj szánalommal azokra, akik el akarják hitetni Veled, hogy nincs Isten.

Nincs, mert ez, vagy amaz így történt. Mert romokban fekszik a házad. Mert meghaltak sokan, akiket szeretted. Mert kevés a kenyér. Mert sok a nyomorúság. A világban, mondod, nincsen igazság. És a Te világodat érted alatta. A Te külön világodat, ezt az aszfaltos, vízvezetékes, órabéres és gyárkérményes világot. A nyakkendő, nyúlszörkalapos, szénhiánnyal küzdő, műhelyszagú és paragrafusok közé zsúfolt világot. És elfelejtetted, hogy ezt a világot Te csináltad magadnak. Te és a többi emberek, és így egyedül ti vagytok felelősek mindazért, ami benne történik.

Istennek semmi köze a házakhoz és az órabérekhez, az általad feltalált bombákhoz és drótsövényekhez, semmi köze ahhoz, hogy kapsz-e nyugdíjat vagy sem, és hogy meg tudsz-e élni abból a fi-

zetésből, amit adnak neked az önként magadra vállalt munkáért.

Isten művész, aki megalkotta a bolygók milliárdjait, és pillanatról pillanatra újakat alkot. Amit Ő alkotott, azért vállalja a felelősséget. Ott minden az Ő elgondolása szerint történik, tiszta és művészi törvények alapján. Ott nincsenek meglepetések és váratlan fordulatok. Nincs győzelme a gonosznak. A sas nem gonosz, amikor lecsap a galambra. Fiainak viszi, hogy élhessenek. Művészi rendező keze igazította így a szerepeket, hogy ne szaporodhasanak el a galambok, s ne egyék el az egerek elől a gabonát.

Az ember alkotott magának egy külön világot. Kigrott a nagy együttesből, kivonta magát a művészi rendező keze alól, ácsolt magának külön színpadot, pingált magának külön díszleteket s maga osztja ki magának a szerepeket benne. Hát ne jajgasson, ha rosszul sikerül az előadás, ha a kontár módon ácsolt kulisszák olykor rászakadnak, és rozsdás szögekbe veri a fejét. Maga tette oda a szögeket.

Ha rosszul mennek tehát a dolgaid, ne csodálkozz. És főleg ne igyekezz Istenre hárítani a ballépések felelősségét. Szabad kezet kértél, s Ő, amennyire lehetett, szabad kezet adott. A lerombolt házakért, a drágaságért, a feketepiacért, a szénhiányért s azért, hogy pénz nélkül maradtál és vakarod a fejed: Ő igazán nem tehet róla. Nem felelős, ha szíved idő előtt megunja pumpálni a véredet, mert hanyagul és könnyelműen elrontottad felesleges izgalmakkal, amiket a magad bosszantására sikerrel kiagyaltál.

Egyáltalában: az Istennek hagyj békét saját világgoddal kapcsolatban. Nem várhatod, hogy Ő menjen oda hozzád, ha magad voltál az, aki fölényes emberi elmédre hivatkozva hátat fordítottál Neki. Neked kell fölkeresned Őt, ha vissza akarsz térni hozzá. Könnyen megleled, ha igaz és tiszta benned a szándék. Ha nem sértett hiúságodat és csalódott önzésedet akarod Neki elpanaszolni, hanem egyszerűen csak látni akarod Őt, s megnyugodni abban, hogy van. Csak nyisd ki a szemedet jól!Megtalálod a fűszálban, amikor éppen nő. A virágban, mikor a szirmait bontja. A pillangóban, ahogy szárnyra kél. Ott dolgozik. És ha elég tisztán és elég egyszerűen állasz meg előtte, levette minden magadra aggatott bohóc-cicomát, amit társadalompolitikának, tudománynak vagy előítéletnek nevezel: akkor talán reád is néz. Talán még reád is mosolyog.

Mélységes mély, szelíd művész-szemével végigsimogat, és azt mondja:

- Bizony látom, rossz bőrben vagy fiam. Ideje volt, hogy visszatérj közénk.

(Adj helyet a jónak - 2012/59)

Valaki azt mondta...

Gyakran megkérdezik az emberek a vallások képviselőit: Ha van Isten, miért engedi meg azt a sok szenvedést és bajt, amely sújtja világunkat, benne a sok ártatlan embert és gyermeket? Az alábbi interjú találó választ ad a kérdésre.

Billy Graham leányával készítettek interjút az egyik rádióműsorban, amelyben Jane Clayson riporternő megkérdezte őt az utóbbi idők borzalmas eseményeivel kapcsolatban: Hogyan engedhette meg Isten, hogy ilyenek történjenek?

Anne nagyon mély, éleslátásra utaló választ adott: Úgy hiszem, Istent nagyon elszomorítja, ami velünk történik, ám évek óta azt mondjuk neki: menj ki az iskoláinkból, a kormányunkból, és távozz az életünkben. És Ő, amilyen gentleman, csendben hátrahúzódott. Miképpen várhatjuk el Istentől, hogy áldását és védelmét adja, ha egyben arra szólítjuk fel, hogy hagyjon bennünket békén?

O Hare (akit meggyilkoltak, testét nemrég találták meg) panaszkodott, hogy nem akar imádságot az iskoláinkban, és mi azt mondtuk, rendben.

Azután valaki azt mondta, jobb, ha nem olvassuk a Bibliát iskoláinkban: a Bibliát, amely azt mondja: ne ölj, ne lopj és szeresd felebarátodat, mint önmagadat. És mi azt mondtuk, rendben. Azután dr. Benjamin Spock azt mondta, ne fenekeljük el a gyermekeinket, ha rosszul viselkednek, mert a kis személyiségük megsérül, és lerombolhatjuk önbecsülésüket (Spock fia öngyilkos lett). És mi azt mondtuk, egy szakember biztosan tudja, miről beszél, és azt mondtuk, rendben.

Aztán valaki azt mondta, hogy a tanárok és az osztályfőnök jobb, ha nem fegyelmezik a gyermekeinket, amikor rendetlenül viselkednek. És az iskola vezetői azt mondták, hogy a tanárok inkább meg se érintsék a diákokat, nehogy ezzel rossz reklámot csináljunk az iskolának, és semmiképpen sem akarjuk, hogy bepereljenek bennünket. És mi azt mondtuk, rendben. Aztán valaki azt mondta, hagyjuk, hogy diáklányaink abortuszt végezzenek, ha akarnak, és nem kell, hogy ezt elmondják szüleiknek. És azt mondtuk, rendben.

Aztán egy bölcs vezető azt mondta, mivel a fiúk fiúk, és úgyis meg fogják tenni, adjunk fiú diákjainknak annyi óvszert, amennyit akarnak, és nem kell, hogy erről szüleiknek beszámoljanak. És azt mondtuk, rendben.

Aztán valaki, az általunk jelentős posztra megválasztottak közül azt mondta, hogy nem számít mit teszünk a magánéletben, ha elvégezzük a munkánkat. Újból egyetértve velük, azt mondtuk, nem számít mit tesz valaki (beleértve az elnököt is) a magánéletben, amíg van munkánk és a gazdaság

jól működik.

Aztán valaki egyre tovább lépett ebben a csodálatban, és meztelen gyermekek képeit publikálta, majd tett még egy lépést, és ezeket elérhetővé tette az interneten. És mi azt mondtuk: rendben, a szabad szólás joga ezt lehetővé teszi számukra.

És aztán a szórakoztatóipar azt mondta, csináljunk tv-műsorokat és mozifilmeket, amelyek az erőszakot, az erkölcstelenséget és a tiltott szexet reklámozzák. És készítsünk olyan zenefelvételeket, amelyek bátorítanak a nemi erőszakra, a kábítószerezésre, a gyilkosságra, az öngyilkosságra és a különböző sátáni témákat dolgozzák fel. És mi azt mondtuk, ez csak szórakozás, nincs is rossz hatása, és különben sem veszi senki komolyan, úgyhogy, csak hadd menjenek.

Most pedig feltesszük magunknak a kérdést: miért nincs a gyermekeinknek lelkiismerete, miért nem tudnak különbséget tenni jó és rossz között, és miért nem okoz nekik problémát, hogy megölik az idegeneket, osztálytársaikat, saját magukat? Talán, ha elég hosszan és keményen gondolkodunk rajta, ki tudjuk találni. Azt hiszem, elég sok köze van mindennek ahhoz a mondáshoz, hogy amit vet az ember, azt aratja.

"Kedves Isten, miért nem mentetted meg azt a kislányt, akit megöltek az osztályban? Tisztelettel, egy Érintett Tanuló" És a válasz?

"Kedves Érintett Tanuló! Ki vagyok tiltva az iskolából. Tisztelettel: Isten."

Furcsa, milyen egyszerű az embereknek kivetni, kidobni Istent, zagyvaságnak, értelmetlenségnek tartani üzenetét, aztán csodálkoznak, miért megy a világ a Pokolba.

Furcsa, mennyire elhisszük, amit az újságok írnak, de megkérdőjelezzük, amit a Biblia mond. Furcsa, hogyan mondhatja valaki Hiszek egy Istenben", miközben a Sátánt követi, aki egyébként szintén hisz az Istenben! Furcsa, milyen gyorsan készek vagyunk az ítélekezésre, és mennyire nem a megítéltetésre. Furcsa, milyen gyorsan továbbküldjük a viccek ezreit és azok bozottúzként terjednek a köz tudatban, de ha az Úrról szóló üzenetekkel tesszük ezt, az emberek kétszer is meggondolják, mielőtt továbbítanák. Furcsa, hogy az erkölcstelen, obszcén, durva és vulgáris dolgok szabadon áramlanak a világhálózaton, miközben az Istenről való nyilvános beszédet elnyomják az iskolákban és a munkahelyeken. Furcsa, hogyan lehet valaki Krisztusért lángoló vasárnap és láthatatlan keresztény a hétköznapokban.

Furcsa, hogy jobban érdekel, mit mondanak rólam az emberek, mint az, hogy mit mond Isten felőlem! Gondolkozol?

Add tovább az üzenetet, ha úgy gondolod, hogy megéri! Ha nem, akkor csak szabadulj meg tőle.

Senki sem fogja megtudni, hogy ezt tetted. Azonban, ha kidobod ezt az elmékedést, akkor ne panaszkodj arról, hogy milyen rossz bőrben van ez a világ!

F a k a n á l

Csípős csirkeszárnyak

Hozzávalók: 1 kg [csirkeszárny](#), 3 [tojás](#), 1 dl [tej](#), 6 evőkanál [liszt](#), 2 gerezd [zúzott fokhagyma](#), 1 teáskanál [csípős pirospaprika](#), 1 kávéskanál [bors](#), 1 teáskanál [só](#), 1 dl [olaj](#)

Elkészítés: A csirkeszárnyakat megmossuk, megtisztogatjuk, szárazra töröljük. A tojásokat felferjük, hozzáadjuk a tejet, a sót, a borsot és a zúzott fokhagymát. A liszthez keverjük a pirospaprikát. A szárnyakat először a paprikás lisztbe, majd a tojásos-tejes keverékbe, végül ismét a lisztbe forgatjuk. Egy nagyobb méretű serpenyőben felhevítjük az olajat, majd közepes lángon piros-ropogósra sütjük a szárnyakat. Sült burgonyával vagy friss salátával egyaránt kínálhatjuk.

Csirkecombok hagymaágyon recept

Hozzávalók (4 személynek): 4 db egész comb; 6 nagy fej vöröshagyma; 4 gerezd fokhagyma; 150 g húsos szalonna; őrölt pirospaprika; só; bors; olaj

Elkészítés: Combokat mossuk és szárítsuk meg. Sózzuk borsozzuk be, majd szórjuk be pirospaprikával. Serpenyőben olajon, hirtelen pirítsuk meg a combok mindkét oldalát. Zsírral kikent tűzálló tál aljára tegyünk a felkarikázott fok-, és vöröshagymából. Erre jön a comb, majd a maradék hagyma. Borsozzuk be, öntsünk alá kb 200ml vizet, és lefedve süssük 30percig. Vegyük ki a sütőből, tegyük a tetejére a szalonnaszeleteket, és vissza a sütőbe 8 percre, anélkül hogy lefednénk.

Tanácsok: Víz helyett fehérbort is használhatunk. Mellhúsból is lehet. Mi izesítetlen törtkrumplival táltuk. Krumplira nagyon finom a hagymás saft.

I n f o r m a t i k u s H u m o r

Az orvos a beteghez:

- A gerincéről készült röntgenfelvételen súlyos elváltozásokat találtunk, de Photoshoppal kijavítottuk!

A Windows olyan, mint a Tamagochi. Etened kell, tanítgatnod, játszani kell vele, takarítani kell a szemetet utána, foglalkoznod kell vele, de bármit csinálsz is - mindegy, hogy mit -, előbb-utóbb ügyis megdöglik.

Bill Gates, egy hardveres és egy szoftveres autó-

zik. Egyszer csak leáll az autó.

A szoftveres: - Szerintem kifogyott a benzin!

A hardveres: - Szerintem a motor rossz!

Bill Gates: - Szerintem szálljunk ki és üljünk viszsza!

- Mit jelent az Internet címek előtt a 3w?

- Wárni, wárni, wárni.

Az őskorban. Egy ősférfi meg egy őslány ül a barlang előtt, ropog a

tábortűz, s figyelik a naplementét. A lány:

- Kedvesem, mondj nekem valamit, amit még senkitől nem hallottam!

- INTERNET.

Aki tudja, csinálja, aki nem tudja - rendszergazda.

Új 7-es BMW-be beleszalad hátulról egy Trabant. A BMW fedélzeti computerén a következő felirat jelenik meg:

Új Plug&Play eszköz csatlakozva. Telepíti most a szükséges drivereket?

Á l l a n d ó A l k a l m a i n k

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órákor
(nyári időszakban 18 órákor)

Bibliaóra: csütörtök 18,30 órákor

Korosztályok szerinti gyermek bibliakör:
vasárnap 9 órától 10 óráig

Ifjúság bibliaóra:
pénteken 18,00 és vasárnap 9 órától

Kiscsoportos biblia tanulmányozás /MKBK/:
vasárnap 9 órától 10 óráig

Énekóra: csütörtök 19,30, vasárnap 18,30 órától

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Megközelíthető: 3-as, 51-as villamosokkal,
23, 48, 59, 66, 166-os buszokkal
és a Ráckevei hévvel.

Lelkipásztor: Katona Béla

Gyülekezetvezető/Gondnok:
Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **Katona Béla**

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani54@gmail.hu,

Máté Daniella matedaniella@gmail.com

Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Honlap elérhetősége: www.pbgy.hu